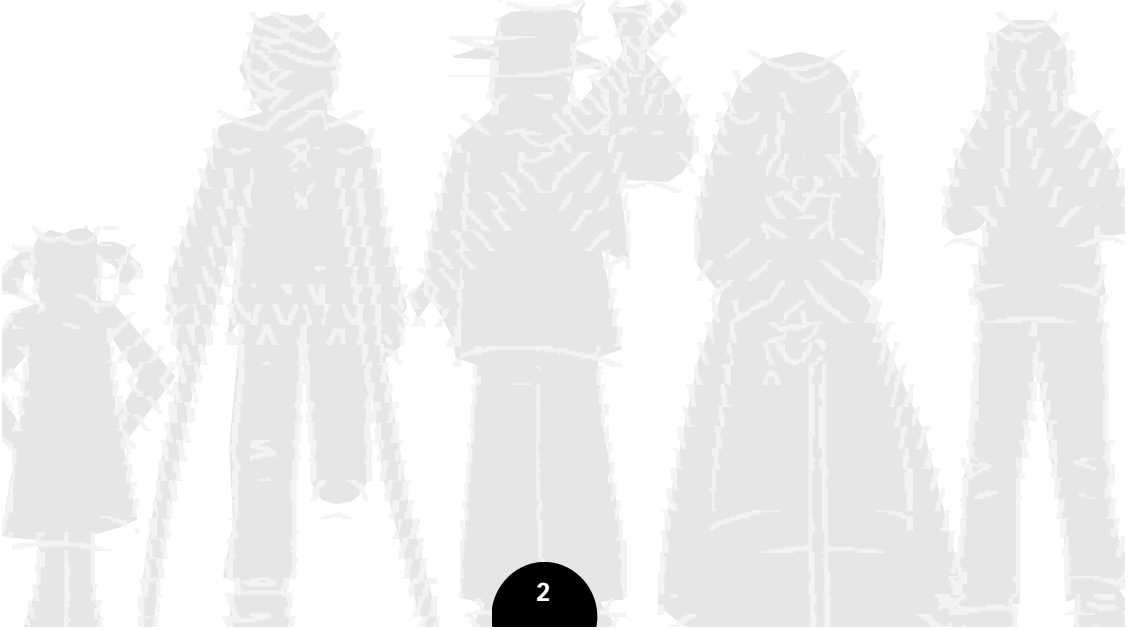
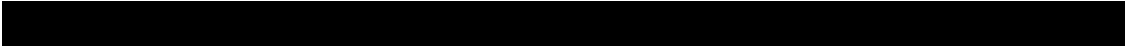

Aquest material vol ser, abans que cap altre cosa, un intent per contagiar una sèrie de valors com són el compromís, la solidaritat i sobretot la fe. Tot plegat una oferta per viure i fer viure als més menuts un conjunt d'experiències ben senzilles que els poden aportar quelcom de la PASQUA del Crist.

Sabem que sovint no és gaire fàcil treballar la fe amb els infants. Amb aquest material només volem donar-vos un cop de mà per fer-vos més fàcil la vostra tasca com a educadors i educadores cristians tot suggerint-vos una forma de treballar la fe, aquests dies de FESTA GROSSA, d'una manera senzilla, tal vegada divertida, natural... tal i com és el Déu de Jesucrist.

Material de Pasqua per a PETITS pren com a centre d'interès, que s'anirà desenvolupant al llarg de set setmanes (tota la Pasqua, fins a la Pentecosta), l'aventura viscuda per dos amics de Jesús els quals, tristos després de la mort del Mestre, tornen carregats de desesperança, dubtes, enyorances... a les seves cases en un poblet no gaire lluny de Jerusalem anomenat Emmaús. En els moments més difícils sembla que Jesús ens abandona però és quan d'una forma amagada, que no sabem veure ni entendre del tot, ell surt al nostre encontre. L'experiència viscuda pels Deixebles d'Emmaús ens fa adonar que en el camí de les nostres vides, malgrat el desencís, els dubtes, el sentir-nos enganyats de tot i de tothom... hom pot descobrir l'AMOR de Déu fet persona en petits i insignificants detalls del nostre quotidià.

Els infants

PETITS: TOTS IGUALS?

Marc 10,13-16

Alguns presentaren uns infants a Jesús perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaren. En veure-ho, Jesús s'indignà i els digué:

- Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

Comentari

En temps de Jesús els infants no eren ningú. De fet, no comptaven per a res fins que no tenien 3 anys, i no eren reconeguts com a persones fins a l'adolescència. I si eren noies, encara pitjor.

Jesús ho sabia, i per aquest motiu va posar els infants com a model de persona, perquè sabia que aquests no es deixaven portar per les lleis que oprimien el seu poble.

Objectiu

Aprendre a acollir el qui és diferent i el qui té menys.

Dinàmica

Es tracta de fer diferents grups i d'assignar-los, a cadascun, una quantitat de targetes d'un mínim de quatre colors. Per exemple:

1r grup. 2 targetes per persona

2n grup. 4 targetes per persona

3r grup. 8 targetes per persona

Quan s'inicia el joc, tots els grups han de mirar d'anar canviant les targetes amb els altres grups.

Un cop s'atura el joc, ens adonem que tots tornen a tenir el mateix nombre de targetes.

Reflexió

Tots mantenen el mateix nombre de targetes i potser, en acabar, hauran canviat de color els qui menys en tenien. Aquest joc ens serveix per pensar en les diferències que hi ha entre els qui tenen pocs recursos i sempre en tindran pocs i els qui en tenen molts i sempre en tindran molts. Així mateix, si no sabem acollir els qui en tenen pocs, mai no canviarà la seva situació perquè mai no podrem compartir amb ells el que tenim.

- Què puc fer perquè tothom tingui el mateix nombre de targetes arreu del món?
- Perquè uns en tenen més que d'altres?

Pregària

Senyor, ensenya'ns a compartir el que som i el que tenim.

Si compartim, tot el que tenim es multiplica, gaudim més i descobrim el que ens falta i el que ens sobra.

Ajuda'ns, Jesús, a ser solidaris.

MITJANS: TOTS CLASSIFICATS

Marc 10, 13-16

Alguns presentaren uns infants a Jesús perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaren. En veure-ho, Jesús s'indignà i els digué:

- Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

Comentari

En temps de Jesús els infants no eren ningú. De fet, no comptaven per a res fins que no tenien 3 anys, i no eren reconeguts com a persones fins a l'adolescència. I si eren noies, encara pitjor.

Jesús ho sabia, i per aquest motiu va posar els infants com a model de persona, perquè sabia que aquests no es deixaven portar per les lleis que oprimien el seu poble.

Dinàmica

Es tracta d'anar classificant tot el grup segons unes diferències que discriminin. S'han de seleccionar els infants, en un primer torn, pel color dels ulls; després, pel color dels cabells; a continuació, per l'alçada; més tard, pel sexe, pel número de peu, pel pes, etc.

Cada cop que es seleccioni una diferència s'ha de fer un grup. Aquest ha de posar una prova a la resta que no tingui la diferència que s'ha triat. Això s'ha de dur a terme unes quantes vegades amb diverses diferències.

Per exemple, tots els que tinguin els ulls blaus hauran de formar un grup i proposar una prova que hauran de dur a terme tots els que no tinguin els ulls blaus.

Reflexió

Les diferències mai no ens han de marginalar, excloure o separar dels altres, ja que la gran diversitat que hi ha arreu del món sempre és una riquesa.

- Els meus amics són diferents a mi, o són semblants?
- Normalment jugo, estudio o faig coses amb nens i nenes iguals que jo o amb d'altres de diferents?

Pregària

Senyor, tots som diferents. No hi ha ningú que sigui igual. Ensenya'ns a veure el que em diferencia dels altres com quelcom bonic i divertit. Tots som iguals perquè som germans, però som diferents perquè mirem arreu d'una manera i amb uns ulls diversos.

GRANS: ACOLLITS O MENYSPREATS

Marc 10, 13-16

Alguns presentaren uns infants a Jesús perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaren. En veure-ho, Jesús s'indignà i els digué: - Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediui, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas. I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

Comentari

En temps de Jesús els infants no eren ningú. De fet, no comptaven per a res fins que no tenien 3 anys, i no eren reconeguts com a persones fins a l'adolescència. I si eren noies, encara pitjor.

Jesús ho sabia, i per aquest motiu va posar els infants com a model de persona, perquè sabia que aquests no es deixaven portar per les lleis que oprimien el seu poble.

Objectiu

Aprendre a acollir gent nova dins el grup.

Dinàmica

En un espai ben ampli, tothom ha de caminar sense aturar-se fins que qui enceta el joc diu STOP. Aleshores, tots han d'aturar-se. Qui para té una pilota que ha de llançar contra qualsevol dels qui juguen. Si aquesta toca una persona i la fa caure a terra, l'elimina del joc, però si l'agafa, queda fora del joc qui ha tirat la pilota.

Cada cop que es toca algú, tothom torna a moure's fins que qui para diu STOP. I se segueix així fins que no quedi ningú.

Reflexió

Quan juguem, de vegades procurem que els qui són els nostres millors amics o de la nostra colla no perdin mai en el joc. Però pel que fa als qui coneixem poc o als qui ens cauen malament, fem tot el possible perquè perdin.

- Quines coses faria si vingués un/a noi/a nou/va al grup?
- Què li explicaria del centre?

Pregària

Ajuda'ns, Senyor, a acceptar tot allò de nou que ens ofereixes cada dia. Que sapiguem acceptar els que són diferents i que no coneixem prou. Que acollim gent nova a la nostra colla perquè ens enriqueixi amb les seves diferències. Gràcies, Senyor, per ser tots tan diferents.

ADOLESCENTS: QU' EM DIFERENCIA?

Marc 10, 13-16

Alguns presentaren uns infants a Jesús perquè els imposés les mans, però els deixebles els renyaren. En veure-ho, Jesús s'indignà i els digué:

- Deixeu que els infants vinguin a mi. No els ho impediu, perquè el Regne de Déu és dels qui són com ells. Us ho asseguro: qui no aculli el Regne de Déu com l'acull un infant, no hi entrarà pas.

I els prenia en braços i els beneïa tot imposant-los les mans.

Comentari

En temps de Jesús els infants no eren ningú. De fet, no comptaven per a res fins que no tenien 3 anys, i no eren reconeguts com a persones fins a l'adolescència. I si eren noies, encara pitjor. Jesús ho sabia, i per aquest motiu va posar els infants com a model de persona, perquè sabia que aquests no es deixaven portar per les lleis que oprimien el seu poble.

Objectiu

Acollir els qui són diferents a nosaltres.

Dinàmica

L'Associació de veïns: Tot el grup en cercle ha de representar una trobada d'una associació de veïns. Cadascú té un personatge assignat: el porter/a, la família conflictiva, la parella acabada de casar, el noi solter, les dues germanes solteres jubilades, la senyora gran que viu sola, la mare viuda amb tres fills, etc. Aquesta associació de veïns ha de decidir en assemblea si cal acceptar una família de refugiats africans amb costums i criteris diferents dels d'aquí. Per tant, s'ha d'arribar a un consens. És important que cadascú interpreti el seu personatge de la manera més real possible.

Reflexió

Sovint ens costa d'acceptar les persones que tenen costums i maneres de fer diferents de les nostres. Però, en realitat, són ells els qui ens han d'ajudar a descobrir la riquesa humana que hi ha arreu del món.

- Selecciono les persones o les accepto tal com són?
- Quines són les persones que em costa més d'acceptar?

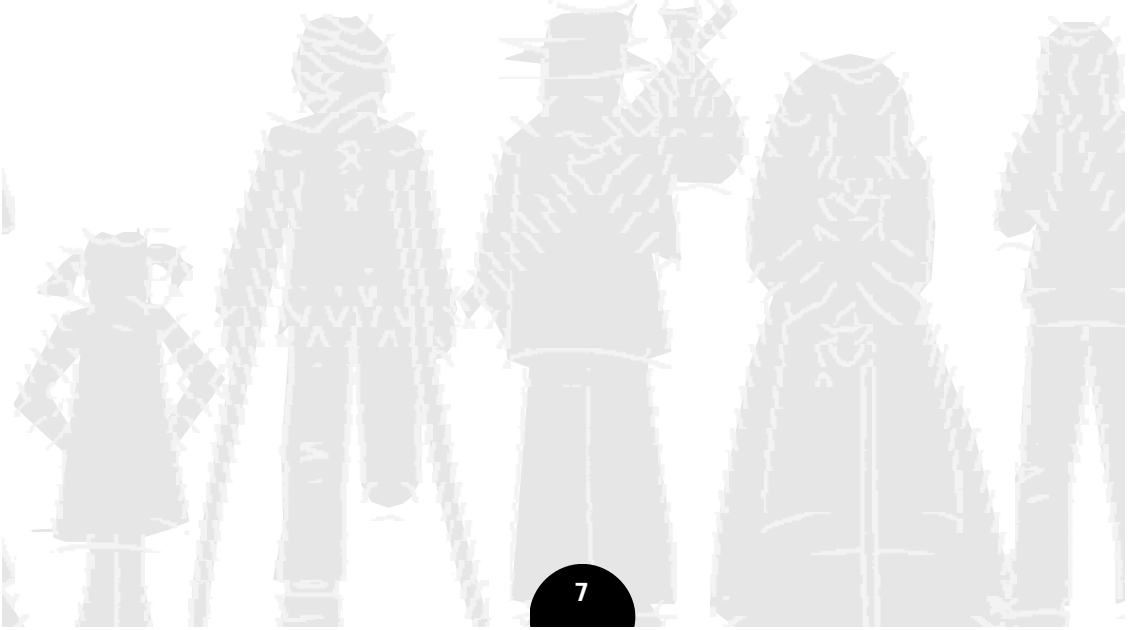
Pregària

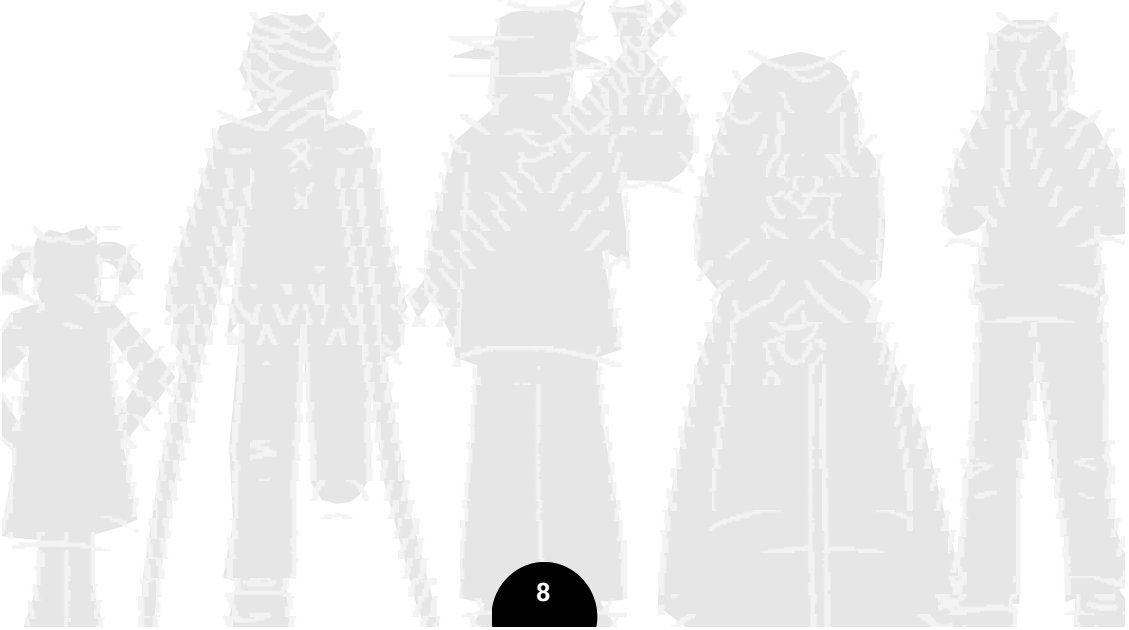
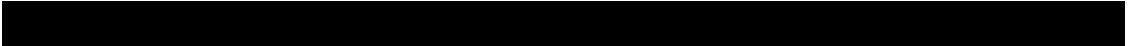
Ensenya'ns, Senyor, a canviar les nostres ulleres.

Sovint les portem brutes d'enveja, d'avorriment, de cansament i de manca d'il·lusió. Ajuda'ns a obrir els ulls a les noves realitats que se'ns ofereixen cada dia.

Ajuda'ns a descobrir la riquesa i la pobresa de tants i tants pobles. Fes que ens interpel·lin per poder construir una societat des del teu Evangeli, on la justícia, la igualtat, el respecte i la dignitat no siguin metàfores, sinó realitats que puguem assolir tots plegats. Que els nostres centres descobreixin la varietat de colors del món per poder pintar un futur millor.

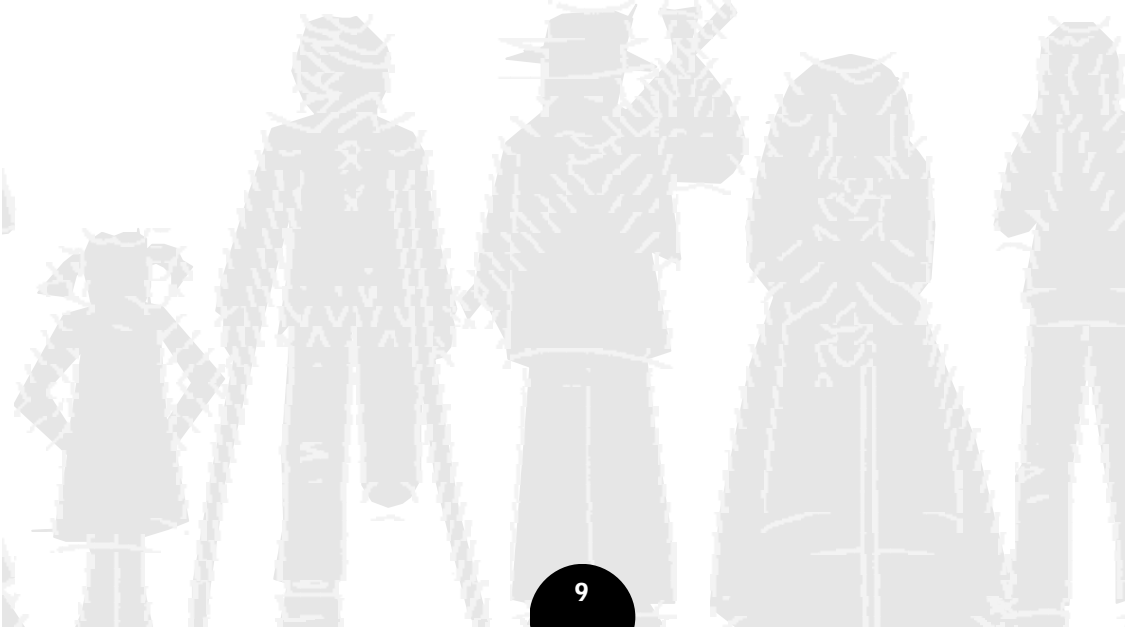
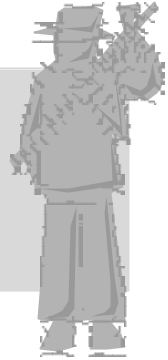
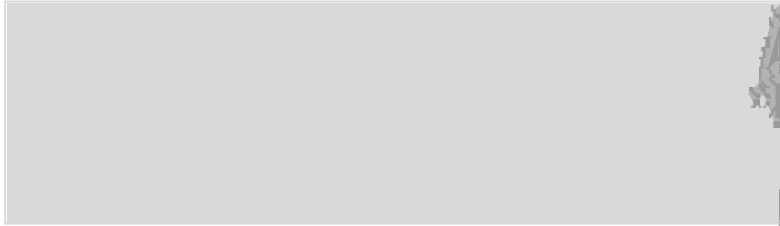
El malalt

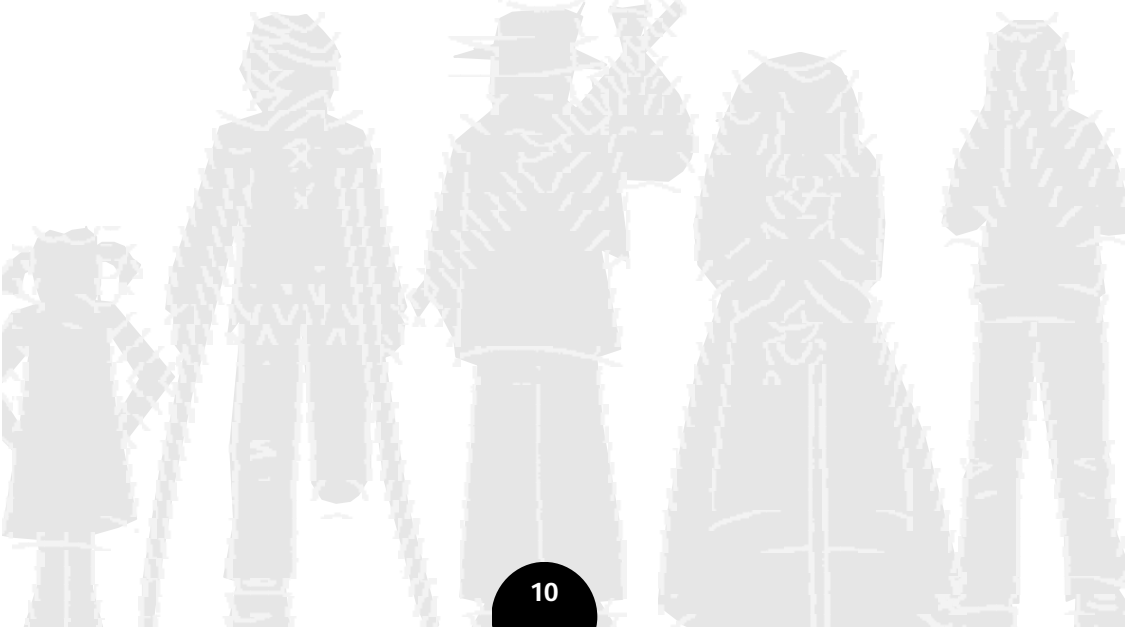
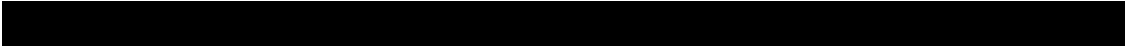

L'estranger

L'anciana pobra

Introducci (adaptable a totes les edats)

A l'antic Israel, com a tot arreu del món antic i modern, només podien subsistir els qui treballaven. O es tenien terres i molts diners o, si s'era un membre qualsevol del poble (això era el 90 % de la població), s'havia de treballar per guanyar-se el pa de cada dia. Si no es treballava, simplement no es menjava. Per aquest motiu, els més pobres de la societat, sobretot a Israel, eren les viudes i els orfes. Si a la casa hi havia algú que portés menjar, tot anava bé. Es podia tenir poc o molt menjar, segons cada casa, però se'n tenia.

Quan l'home de la casa moria, la situació canviava dràsticament. Si el matrimoni tenia fills (les filles, en aquest cas, servien de poc – recordem que era una societat molt patriarcal-), aquests es feien càrrec de la mare i la mantenien amb la seva feina. Si no tenien fills, llavors començava el drama. La dona quedava abocada a la pobresa i a la mendicitat en la majoria de casos. Les lleis jueves, sobretot les que feien referència als pobres, regulaven específicament el tema de les viudes i la manera com se les podia "ajudar". A continuació trobem alguns casos que reflecteixen el tractament que feien les lleis esmentades del cas de les viudes. Fixeu-vos quin paper més dramàtic tenien en la societat jueva:

- 1 (Dt 24,19-20): "Quan treballis el teu camp, si et deixes una mica de gra o de raïm, no tornis a recollir-lo; deixa'l per a les viudes i els immigrants". Per tant, les viudes, per poder menjar, havien d'anar als camps a recollir el que el pagès havia "deixat".
- 2 (Nm 30,10): "El testimoni d'una viuda en un judici serà vàlid". Això indica que calia explicitar en la llei que el testimoni de la viuda era vàlid, perquè, com que es tractava d'una "ciudadana de segona", es qüestionava, fins i tot, si tenia valor el seu testimoni.
- 3 (Dt 25,5): "Si mor la dona d'un germà teu, sense fills, pren-la a casa teva i compleix amb els teus deures de cunyat". En aquella època, es podia tenir més d'una dona en casos especials. Si la dona d'un germà es quedava viuda i sense fills, el cunyat l'havia d'acollir a casa seva, però s'hi havia de casar. Era una manera de no abandonar-la a la pobresa més absoluta.
- 4 (Is 1,17): "Ajudeu els orfes i les viudes". Tant les lleis com els profetes demanaven que es tingués una cura especial a l'hora d'ajudar les viudes, conscients que eren les persones més pobres de la societat.

Jesús també va tenir diversos encontres amb viudes, com per exemple a Lluç 7,12, quan va ressuscitar el fill d'una dona viuda del poble de Naïm. El Fill de Déu va lloar aquesta dona que vivia en la pobresa més absoluta quan va veure que donava al tresor del Temple dues petites monedes de coure que, en definitiva, eren tot el que tenia. L'actitud d'aquesta dona serà el tema de la pregària d'aquesta setmana, ja que és una mostra de la riquesa que hi havia en el seu cor. Tots podem aprendre d'ella i del seu comportament.

Així, el que volem treballar, de forma diferent en cada edat però amb la mateixa intenció, és el següent:

L'autèntica pobresa és la d'aquells que no saben donar el que tenen ni el que són. I l'autèntica riquesa, la d'aquells que es donen a si mateixos en les coses petites de cada dia.

PETITS (de 6 a 8 anys)

Joc

Es tracta de fer un trencaclosques. Si el dissenyem nosaltres, el motiu d'aquest pot ser un dibuix d'una cara somrient.

A cada nen se li dona una peça (que pot ser d'una mida considerable) amb dues cares: en una hi ha d'haver un fragment del dibuix que li pertoca i, a l'altra, un breu escrit que pot dir així: "Aquesta peça que tens és de les més importants del trencaclosques". Llavors es convida els nens a fer el que vulguin amb la peça esmentada i se'ls pregunta què en volen fer. Potser algú comença a "organitzar-los" per tal de fer el puzzle. És bo que no el faci un monitor (tot i que sempre es pot donar una empenyeta, si cal), perquè es tracta que, des de la seva llibertat, decideixin aportar el que tenen al "bé comú" que és el fet de fer el trencaclosques.

Suposant que tots hi col·laborin (o la majoria), el resultat serà el rostre somrient, a sota del qual s'hi podria escriure la paraula "Gràcies".

Reflexió

Es tracta de veure que tots tenim coses importants. I quan tenim coses importants a vegades tendim a "guardar-nos-les". Generalment donem el que ens sobra, no el que necessitem o el que tenim de més important. Però si aprenem a compartir el que tenim, fins i tot allò que és més important per a nosaltres... veurem que el món canvia, que les persones somriuen

més, perquè és compartint que ens enriqueim tots. Si jo em quedo la peça per a mi sol, no serveix de res, encara que digui "És una peça important". Les coses només serveixen de veritat quan serveixen per a tothom. És aleshores quan es dibuixa un somriure en el món, i se sent la paraula gràcies. Cal acollir la riquesa de tothom. I tot és important, tant les peces grosses com les petites. No ens refusem els uns als altres i acollim el que té tothom de bo, encara que sembli poca cosa; acollim-nos entre tots, encara que a vegades ens sigui fàcil marginar, apartar o burlar-nos d'algú perquè ens sembla que "no té res que valgui la pena". No ens enganyem: tothom té peces importants, tothom pot enriquir-nos.

Pregària

Senyor Jesús, ajuda'ns a acceptar-nos entre nosaltres. Que mai no aparti de mi el meu company, o l'amic, o el desconegut perquè em sembli que no té res. Que cada cop que vegi algú, no em fixi en la seva roba, el seu pentinat, la neteja o brutícia del seu cos, etc., sinó que sàpiga dir: "Aquest també té una peça del puzzle que fa somriure el món", i és tan important com jo. Senyor, ensenya'm a riure amb tothom, a jugar amb tothom... perquè tots som importants. Que, tal com vas fer tu, Jesús, amb aquella viuda pobra, sapiguem apreciar tot el de bo i important que tenim tots plegats.

MITJANS (de 9 a 11 anys)

Joc

Es tracta de donar a cada noi una "dent" que ha d' "encaixar" en una gran boca somrient que prèviament haurem fet i penjat a la paret (amb paper d'embalar o amb una cartolina gran). La boca ja somriu, però sense dents.

Cada dent tindrà unes característiques diferents. Algunes seran més petites (s'haurien d'enganxar a la part més "interior" de la boca), però n'hi haurà de mitjanes (corresponents a la part "intermèdia" de la boca), i de més grans (que són les que corresponen a la part frontal de la boca).

Un cop cada noi té la seva dent, se'l convida a enganxar-la dins la boca en el lloc on vulgui. Inicialment els monitors no haurien de dir res i haurien de deixar que els nens possessin les dents lliurement en una part de la boca. Potser ho faran bé o potser no, i crearan un somriure una mica "grotesc".

Lavors sí que cal que els monitors els facin tornar-ho a intentar, amb un criteri millor. Per aquest motiu, tots s'asseuran davant de la boca, i un o dos nois es dedicaran a ordenar les dents segons la mida i el lloc corresponents.

Aleshores tothom s'asseurà i començarà la reflexió.

Reflexió

Cadascun de nosaltres té una manera de ser. En tots hi ha aspectes més rellevants i d'altres de més insignificants. Els aspectes més rellevants (les dents més grans) són aquelles coses que ens surten més bé, que ens són més fàcils de fer, que no ens costen gaire esforç...

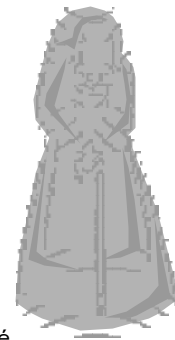
Els aspectes més petits (les dents petites) són coses més amagades, que ens surten menys bé, en les quals no tenim tanta traça. Així, per exemple, a un li surt molt bé jugar al futbol (dent gran, es veu més, l'ensenyem més) i, en canvi, no li surt tan bé el càlcul (dent petita, l'ensenyem menys). En tots nosaltres hi ha els dos aspectes.

A continuació, els nois podrien anar dient coses que els surten bé i que fan sovint. Podríem apuntar-ne algunes a l'interior de les dents grosses. I després, podrien dir-ne algunes que no ens surten tan bé, que ens costen, i apuntar-les dins les dents petites.

Un cop n'han dit unes quantes de cada, es tracta de passar al segon punt de la reflexió.

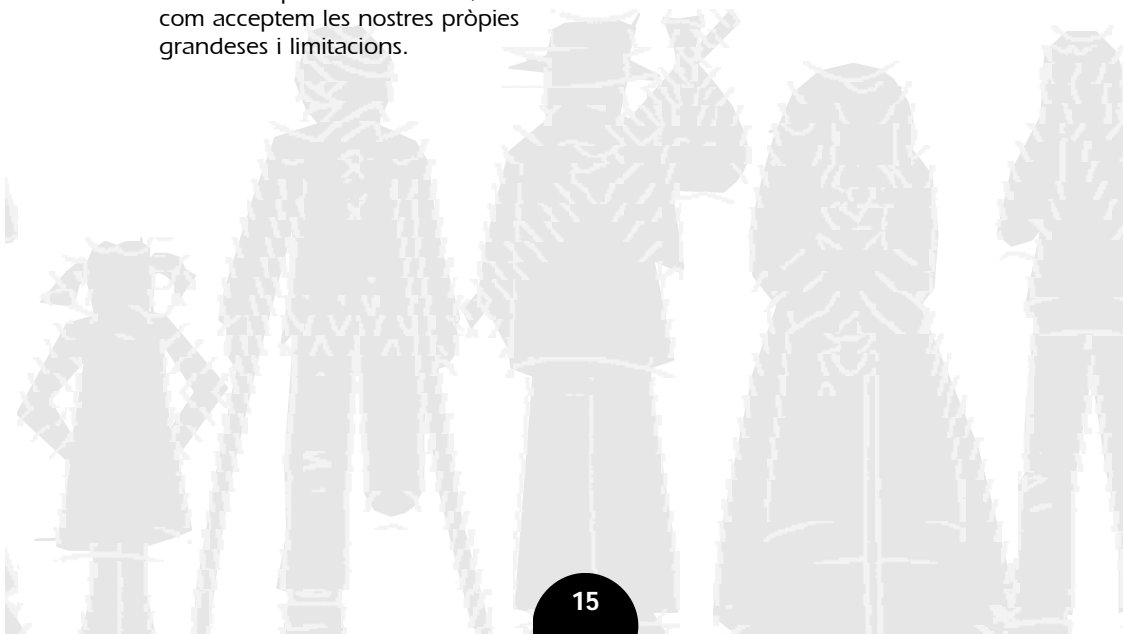
Ara ens hem vist a nosaltres mateixos... Però, què veiem quan observem els altres?

Fixeu-vos que als meus amics sempre els veig les dents grosses, les qualitats que tenen, allò que els surt bé, allò que m'agrada d'ells... I, en canvi, els seus defectes o les coses

que no els surten tan bé (les dents petites) quasi mai les veig; i si les veig, faig com si no existissin. En canvi, amb les persones que no em cauen bé, passa exactament al contrari: veig sempre els seus defectes, allò que els surt malament, allò en què no tenen tanta traça... Però quasi sóc cec per reconèixer les coses bones i grans que fa... De la mateixa manera que hem rigut al començament (quan la boca tenia les dents mal posades), també ho fem amb les persones a les quals no acceptem i trobem divertit riure'ns de les seves limitacions i exagerar-les encara que sapiguem que no són del tot certes. No és just que no tinguem la mateixa mirada ni els mateixos ulls per a tothom. Tots tenim dents grans i petites. Per aquest motiu, hem d'acceptar-nos com som, tal com acceptem les nostres pròpies grandeses i limitacions.

Pregària
Senyor Jesús, tu que observaves la gent que tirava diners al tresor del Temple, no et fixaves en els grans donatius, sinó en els petits, en els insignificants. Tu saps que les coses petites són més importants del que semblen. En les coses grans no ens costa quedar bé. En allò que ens surt fàcilment, no ens cal massa esforç... Però en les coses petites, en les que no es veuen tant ni ens surten tan bé, allà és on es demostra l'autèntic esforç i valor de la persona. Igual que aquella vídua, que va donar el que tenia, fes que ens sapiguem esforçar per acollir tot allò de bo que tenen els altres, tant les coses grans i fàcils com les més petites que ens costen més esforç.

GRANS: (de 12 a 14 anys)

Joc

Es posa una manta o un llençol a terra i tothom seu en cercle al voltant. Llavors cadascú ha de deixar en el llençol l'objecte de més valor que porta al damunt. En silenci, sense explicar el perquè, els nois els van deixant sobre el llençol.

En primer lloc, cadascú tria un objecte que no sigui el seu. Un cop ho ha fet tothom, i per l'ordre que vulguem designar, es va agafant en silenci l'objecte escollit. Si a algú li prenen el que havia escollit, que n'agafi un altre, per ordre de prioritat.

En segon lloc, cadascú ha d'explicar quin objecte ha deixat i per què (per exemple, una polsera de fil pot ser el més important per a algú perquè li recorda un fet, una persona concreta, etc.).

A continuació, tothom ha d'explicar per què ha agafat l'objecte que ara té. En aquest moment ens adonarem que alguns objectes, com per exemple la polsera de fil, potser han estat dels últims objectes a l'hora de ser agafats, i qui els ha agafat pot dir: "No hi havia res més".

Així, cadascú va dient el perquè de la seva tria. Finalment, es fa una tercera i última ronda perquè tothom expliqui com s'ha sentit després d'escollir el que els altres deien sobre els seus objectes (per exemple, com s'ha sentit el de la polsera de fil quan ha vist que per als altres aquesta no tenia cap mena d'importància).

Reflexió

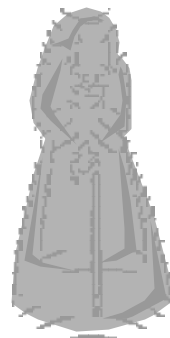
El sentit de la dinàmica és molt senzill. Es tracta de fer veure que les coses no són el que semblen. Coses que, al primer cop d'ull, es veuen petites i insignificants, a l'hora de la veritat tenen un valor insuperable per a alguna persona en concret.

Aquest joc ens ensenya a veure que no tot és el que sembla, i que ens sap greu que una cosa que estíem seguint sigui rebutjada pels altres, que no li donen el mateix valor, o ni tan sols la valoren.

Així volem ensenyar a "desacreditar" els judicis fàcils i ràpids. I, alhora, volem convidar a tenir un esperit més obert, a acollir les coses tal com són, i no com ens sembla que són. Amb un esperit obert mai no descartaré res al primer cop d'ull, sinó que esperaré a conèixer-ho de veritat. Aquesta actitud segur que em permet enriquir-me interiorment, ja que sabré acollir les coses sense menyspreu.

Pregària

Senyor Jesús, dóna'm un esperit acollidor amb tot i amb tothom. Que el meu judici massa ràpid i amb menyspreu no m'empobreixi. Ans al contrari, dóna'm aquest esperit acollidor que tu tens i que fa que vegis les coses amb el valor que realment tenen. No vull empobrir-me per no ser acollidor. Fes de mi un esperit obert que sàpiga conèixer l'autèntic rostre i valor de les coses i, sobretot, de les persones que m'envolten.

ADOLESCENTS: (a partir de 15 anys)

Joc

Amb els més grans, més que un joc explicarem una història real que relatava un escriptor anglès.

Una vegada, aquest escriptor, cercant inspiració, es va traslladar a una casa de la platja que havia llogat. Enmig del soroll de la mar i les gavines, enmig de la tranquil·litat de la solitud i de les llargues passejades que feia per la sorra, anava deixant que el seu esperit s'obris per rebre la inspiració. Havia de ser una gran obra; no podia escriure qualsevol cosa; res de vulgar, res de corrent, res que fos poc espectacular...

I un dia, mentre anava passejant per la platja, va veure un jove que semblava que ballés entre la sorra i l'aigua. Se'l va quedar mirant encuriósit. Si ballava, s'ajupia, saltava, corria cap a l'aigua i de sobte en sortia, tornava a ajupir-se... I tot ho feia saltant i corrents. Tant es va encuriósir que es va acostar per veure'l millor. Semblava una cosa fora del comú: Potser allò l'inspiraria...

I quan es va acostar, va veure que no ballava, sinó que anava recurrent la vora de la sorra, agafant estrelles de mar que havien quedat fora l'aigua (la marea ja baixava), i un cop les collia les tirava novament a l'aigua.

Allò ja no era tan especial.

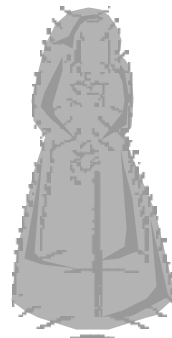
Es va decebre, i la "inspiració" que esperava va desaparèixer.

Es va acostar a aquell noi i li va preguntar per què feia això. El jove es va aturar i li va dir: han quedat atrapades fora de l'aigua i si s'assequen es moriran. Per aquest motiu les torno a l'aigua. Quina cosa més vulgar, i que poc pràctica, va pensar l'escriptor. Mira noi –li va dir- hi ha quilòmetres de platja, i milers d'estrelles com aquestes... De què serveix l'esforç que fas?.

El jove se'l mirà, s'ajupí, agafà una estrella, anà corrents a l'aigua i d'un salt la tirà dins. Llavors tornà i li digué: Per aquesta sí, que ha servit. L'escriptor es va quedar sense saber què dir. Molest se n'anà mentre el noi continuava saltant i corrent per la platja.

Aquella nit no va poder dormir. Cada cop que tancava els ulls veia la figura del jove saltant i corrent per la platja.

L'endemà de bon matí s'aixecà, es vestí i tornà a aquella platja. Allà estava el jove saltant i corrent, tirant estrelles dins l'aigua. I es va passar tot el dia ajudant aquell noi. Allò petit, ridícul, "improductiu" i vulgar li va tornar la pau al cor, que era el que de debò havia anat a cercar (sense saber-ho) en aquella casa de la platja.

Reflexió

Moltes vegades cerquem les coses grans i importants per "crèixer" i destacar en el cercle on ens movem, entre els amics, a casa, a l'escola, a l'esport...

I ens riem de coses que semblen petites i ridícules; riem dels esforços que no serveixen per fer coses grans. Molts cops deixem de fer coses concretes perquè pensem que no serviran per a res i continuem cercant les "grans oportunitats" que ens permetin destacar per sobre dels altres, o ser el centre d'atenció durant uns instants.

Jesús va tenir ulls per veure la grandesa del gest petit de la vídua. I la nostra sort és que no es va riure (com sovint fem nosaltres davant de qui ens sembla poca cosa), sinó que ho va acollir amb el valor que tenia, i que era molt més gran que qualsevol ric donatiu.

Nosaltres massa sovint ens volem impressionar amb grans coses, i allò que ens sembla que tenim de vulgar, monòton i poc interessant ho amaguem, ho ignorem, i sempre cerquem coses noves i més emocionats...

Fins i tot hi ha gent que sent "vergonya" de ser com la majoria... I oblidem que no és en allò que fa molt soroll (però que acostuma a ser buit) on està el de més valor. És en les coses de cada dia, en les insignificàncies, on es lliura l'autèntic combat de la nostra vida.

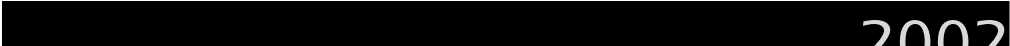
De coses "grans", a la nostra vida n'hi hauran ben poques (i aquell que

es passa tota la vida cercant-les vol dir que al final haurà viscut poc). En canvi, de coses petites, rutinàries, senzilles, n'està autènticament plagat. És aquí on hem d'esforçar-nos per ser més i millor cada dia, en cada persona. Hem d'acollir-nos tal com som, sense por, sense complexos.

Hem d'acollir la "pobresa" de les coses petites, que són les que formen part de la nostra vida. És en elles on trobarem l'autèntica pau dels nostres cors. És aquí on descobrirem l'autèntic rostre dels nostres amics.

Pregària

Senyor Jesús, dóna'ns un cor obert per no passar de llarg davant de les coses "insignificants". Dóna'ns uns ulls atents per no deixar de banda les coses petites que no criden l'atenció. Fes que sapiguem reconèixer l'autèntic valor de les coses, de les persones que ens envolten i dels seus actes. Que no ens tornem cecs i endurits davant les autèntiques meravelles de la creació i de la humanitat. Que sapiguem donar el millor de nosaltres mateixos cada dia, en les coses petites però constants de les nostres vides, i que sapiguem acollir les "petites" grandeses dels que ens envolten. Dóna'ns un cor i un ulls que ens ajudin a tenir la pau que dóna saber acollir les coses i les persones tal com es mereixen.

5a setmana

2002

Materials de Quaresma

El pecador

